

Орден від Президента України

отримав голова районної організації Української спілки ветеранів Афганістану
Геннадій Радько, який понад двадцять років турбується про воїнів-інтернаціоналістів

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Одна справа, коли це Велика Вітчизняна війна, воює вся країна, і абсолютно інша - воювати, ризикувати своїм життям у той час, як решта суспільства живе мирним життям. Це більш складний психологічний стан, більша самовіддача та мужність, яку треба проявляти в таких складних умовах. Тим більше про цю війну взагалі на Батьківщині мало хто знав. І ніхто не відповів за втрачені юні безтурботні роки, за підірване здоров'я, не поверне батькам синів, дружинам — чоловіків, дітям — батьків.

20 місяців відслужив в Афганістані Геннадій Радько. У 1984 році повернувся додому. А вже з 1987, коли створили районну організацію Української спілки ветеранів Афганістану, - беззмінний її голова. Понад двадцять років переймається проблемами колишніх воїнів-інтернаціоналістів. А їх не бракує. Роки ж бо йдуть швидко. Та до цього часу багато з них потребують покращання житлових умов, їм необхідне лікування, що коштує дуже дорого.

За словами Геннадія Григоровича, медичне обслуговування зараз погіршилось навіть у військових госпіталях. А здоров'я воїнів-афганців підірване, тож їм необхідний постійний медичний догляд. На жаль, останнім часом ідуть із жит-

тя все більше побратимів. Щороку гостро постає й питання перевезення цієї пільгової категорії населення автомобільним транспортом загального користування. Не знімають з обліку й квартирне. Добре, що держава виділяє цільові кошти на купівлю житла. Звичайно, не так і багато, проте одну-дві квартири в рік можна придбати.

Та найпершим своїм обов'язком

Через афганську війну (1979-1989 рр.) пройшло понад 160 тисяч осіб, призваних до лав Радянської Армії з України. Не повернулися 3360, залишилися без синів батьки, овдовіли 505 молодих жінок, осиротіли 711 дітей. Поранено понад 8 тисяч співвітчизників, стали інвалідами 3560 осіб. Після війни померло від ран, захворювань більше, ніж загинуло. Кількість інвалідів збільшилась удвічі. Така данина України афганській війні.

Геннадій Радько вважає допомогу батькам загиблих воїнів-афганців. Шкода, що можливості обмежені. Тому в день виводу військ з Афганістану відвідують їх разом з представниками влади, обстежують жит-

лові умови, привозять матеріальну допомогу, а завдяки підтримці небайдужих людей ще й продуктові пакети. Сподівається, що й нині не порушать ці традиції. Та цим людям, вважає Геннадій Григорович, більше потрібна увага, тож щоразу дарують і краплинку синівського тепла, якого їх позбавила афганська війна. Свято бережуть і пам'ять своїх загиблих земляків. Уже традиційними стали турніри пам'яті з волейболу, міні-футболу, шахів як у місті, так і в сільських радах, де проживали ті, хто не повернувся додому. А ще — зустрічі із воїнами-афганцями з Рокитного, Дубровиці, з якими змагаються у волейбол, а потім згадують минуле, спілкуються...

Важка ноша в голови районної організації Української спілки ветеранів Афганістану Геннадія Радька. Адже, крім громадських обов'язків, має сім'ю й основну роботу. Понад двадцять років трудився в Сарненському лісгоспі, зараз — у Рівненському природному заповіднику. Та не нарікає, проте зізнається, що були хвилини, коли

хотілось все покинути й жити спокійніше, більше уваги приділяти дружині, донькам, батькам. Та, мабуть, почуття обов'язку, відповідальності, вроджений оптимізм і віра в майбутнє не дозволили опустити руки, зневірившись. Адже добре знає, що за ним стоять люди, які, як і він, пройшли через важкі випробування та потребують допомоги. Тож щодня поринає у вир цих проблем і прагне в міру можливостей вирішити їх. Тому, певно, і не хочуть члени спілки, яких у районі понад 200, переобирати свого голову. А нещодавно за вагомих внесок у вирішення питань соціального захисту населення Президент України своїм Указом нагородив Геннадія Радька орденом «За заслуги» III ступеня.

І знову на порозі 15 лютого, і знову зберуться учасники бойових дій в Афганістані, інших гарячих точках світу, громадськість на меморіалі Солдатської слави на мітинг пам'яті. Зустрінуться побратими, полинуть спогади, скупі чоловічі сльози непрохано зростять обличчя. І дай Боже, щоб більше ніколи не проводжали матері своїх синів на війну.

Світлана ЛЯШКО.
Фото на 1-й стор.
Миколи ДРАГАНЧУКА.